

Sueškega prekopa, ampak radi tega, ker obvladajo položaj Anglije na vzhodu. Ta oporišča Angležev v Sredozemskem morju ovirajo druge velesile, da si ne upajo prodirati proti Indiji, kakor je to nekoč nameraval Napoleon. Angleške ladje lahko vozijo v Indijo, ne da bi se poslužile Sueškega prekopa. Sueški prekop, ki je v rokah Egipta in Anglije, je tudi radi tega toliko važnosti za Anglijo, da ne morejo z njim razpolagati druge države.

Posebne važnosti je za Anglijo Sueški prekop še radi tega, ker gospodarijo Angleži z njegovo pomočjo nad petrolejskimi vrelci v Perziji ter Iraku. To slednje pa bodo zamogli izvajati Angleži za bodočnost samo tedaj, ako bosta ostali Rusija in Turčija nevtralni.

Največjega pomena za Anglijo danes je, da živi v dobrih odnosih s Turčijo in Rusijo.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Mlad trpin umrl v Črnečah pri Dravogradu. V decembru je umrl Franc Hovle, star 26 let. Devet let je bolehal. Polnih šest let pa je bil priklenjen na bolniško posteljo. Pa nikdar ni tožil! Vse je bogu vdano prenašal. Vedno je rekel: »Je že božja volja taka!« Tudi umrl je z molitvijo na ustih, zato upamo, da mu je Bog v nebesih obilen plačnik! — Žalujemo naše sožalje!

Smrt je kruto kosila v Prevaljah. — Pri nas smo položili k večnemu počitku skrbnega cerkovnika in kličarja pri podružnici sv. Lenarta, že je izgubila ta lepa cerkva drugega dolgoletnega varuha Janeza Petriča, p. d. Predovnika na Platu. Odkar je pred dvema letoma umrla njegova zvesta žena, je vedno bolehal. Bil je kremit, značajan planinski kmet, skrben oče svojih družin in vedno vesel med prijatelji. Smrt zadnji čas hudo gospodari v naši fari. Saj so na dan pogreba rajnega Predovnika ležali na mrtvaškem odru še štirje mladi. Španska pobira starčke. Le Rifelnovo Minko z Leš je smrt pograbil v cvetu mladosti. Za njo žaluje mati z bratom in prav posebno še Dekliški krožek na Prevaljah. — Rajni naj počivajo v miru, žalujemo naše sožalje!

Najstarejši posestnik umrl v Brezulah pri Račah. Preminul je najstarejši posestnik Jožef Pauman v starosti 74 let. Rajni je bil občutil globoko žalost za pokojnim dr. Korošcem. V svetovni vojni si je na italijanski fronti nakopal za vratno bolezen, kateri je sedaj podlegel. Bil je zelo priljubljen, kar je pokazal pogreb na praznik sv. Štefana, katerega se je udeležila poleg številnih spremljevalcev tudi gasilska četa iz Podove, ker je bil rajni leta 1910. ustanovitelj čete in nato tudi načelnik. Naj mu bo zemlja lahka! — Žalujemo naše sožalje!

Kruta smrt se je zopet oglasila v St. Janžu na Dravskem polju in pokosila 82 letnega preužitkarja Franca Kokol iz Rošnje. Rajni je bil vzor moža, vnet za vse dobro, bil je član Apostolstva moš in III. reda. Kljub starosti je bil vedno in ob vsakem vremenu pri nedeljski dopoldanski in popoldanski službi božji, zato upravičeno upamo, da mu je Vsemogočni obilen plačnik za vse to. Žalujemo ostalim izrekamo sožalje!

80 letna mamica umrla. Pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah je zatisnila v Gospodu očel 80 letna Ana Majerič, po domače Palučova mati. Rajna je v življenju mnogo prestala. Sin Jakob ji je padel v svetovni vojni, dve hčerki sta omoženi. Zapuščala še devet vnukov in sedem pravnukov.

Blagi materi in babici svetila večna luč — preostalih naše sožalje!

V noveletni noči je smrt rešila trpljenja pri Sv. Lenartu v Slov. goricah kar dva farana. Prvi je umrl Matija Korošec, posestnik v trgu, druga pa Marija Oman, ki je stanovala pri svoji hčerki Alojziji Pavalec, babici v trgu. Rajna je doživela lepo starost 78 let, bolehal je leto dni, zadnje mesece je mnogo trpela, vdana v voljo božjo, in si z molitvijo krajšala dneve trpljenja. Bila je dobra, blaga mati ne le svojim otrokom, marveč vsakomur, ki je bil pomoči potreben. Čeprav ni posedala bogastva, je imela vedno polne roke za revne in bolnike. Ob smrtni postelji je rekla še svojim odraslim otrokom: »Nisem vam zapustila jurjev, pa zadnji moj opomin vam naj bo: molitev, mir in ljubezen; kjer je to troje, tam je božji blagoslov.« Pred osmimi leti je obhajala zlato poroko s sedaj že štiri leta pokojnim možem. Upamo, da se zdaj že oba veselita pri Bogu ter uživata plačilo za svoja dobra dela. Pogreb je bil 3. januarja ob obilni udeležbi faranov in sorodnikov. Pevski zbor ji je na domu in ob grobu zapel žalostinke v slovo. — Rajna naj počiva v miru, žalujemo pa naše sožalje!

Težka izguba je zadela družino v Mezgovcih (Sv. Marjeta niže Ptuj). Družino Franca Cvetko je zadela v teku 14 dni dvojna težka izguba. Dne 18. decembra je umrla po daljši hudoli bolezni mati Jera Cvetko v starosti 58 let. Bila je dobra katoliška mati in vira gospodinja. Z veliko skrbjo je vzgojila svoje štiri otroke v duhu katoliške vere. Ni še preteklo 14 dni, pa ji je že sledila v smrt njena edina hči Marjeta, ki je bila poleg matere glavna nositeljica gospodinjstvih skrbí. Vedno zdrava je v nekaj dneh postala žrtev težkega prehlada. Umrla je 31. decembra v ptujski bolnišnici. Vrli krščanski družini, ki že leta prejema »Slov. gospodarja« kot svojega najboljšega prijatelja, naše sožalje! Globoko užalostenega očeta s tremi sinovi naj tolaži zavest svidenja nad zvezdami!

Zelo veren in odločno katoliški je bil mož, katerega je v novem letu kot prvega ugrabila smrt v Laporju. Dne 5. januarja je bil pokopan Jožef Štivec. Za tem vrhim možem žaluje poleg vdove devetero osireteli otrok, od katerih sta dve šolski sestri v Slov. Bistrici. V spomin na rajnega so pogrebi zbrali za farni dom, ki si ga je rajni tako zelo želel, 152 din. Mir njegovi duši! — Žalujemo naše sožalje!

Kratke tedenske novice

Naša vlada bo preosnovana. Predsednik dr. Fr. Kulovec ima v Beogradu razna posvetovanja glede preosnovanja vlade.

Ob naši jugoslovanski obali dobivajo v zadnjem času razbitine potopljenih ladij in tudi mrtve vojake. Naše oblasti pokopavajo te vojake z vojaškimi častmi, ker so padli v boju. Pogrebov se udeležuje tudi italijanski konzul.

V Ankaru, glavno mesto Turčije, so prispeli zastopniki angleškega sredozemskega generalnega štaba na posvetovanje s turškim generalnim štabom. Posvetovanja bodo trajala ta teden.

Švica je zadnje dni imela stalne nočne alarme. Čez švicarsko ozemlje so namreč letala angleška letala, ki so bila na potu nad Italijo.

Italija je pozvala pod orožje 19 letne mladeniče. V vojake jih je šlo en milijon.

Poveljnik italijanskih sil v Albaniji general Soddu je iz zdravstvenih razlogov odstopil. Na njegovo mesto je bil imenovan šef italijanskega generalnega štaba Cavallero.

Italijansko uradno poročilo pravi, da je smiselno, ko nekateri inozemski listi poročajo o nekakih dozdavnih uporih v Albaniji. V Albaniji vlada red in mir na strani albanskega prebivalstva.

Angleži uradno poročajo: Po zavzetju Bardije so našli 2041 ubitih ali ujetih častnikov ter 42.827 ubitih ali ujetih vojakov. Poleg tega je bilo zaplenjenih 368 srednjih in poljskih topov, 26 težkih topov na motornih vozilih, 68 lahkih topov, 13 srednjih tankov in 117 lažjih tankov ter 708 motornih vozil vseh vrst.

Angleško uradno poročilo pravi, da je italijanska armada v severni Afriki oslabiljena za eno tretjino vojaštva.

Amerikanci poročajo, da je vsak čas pričakovati angleško prodiranje v Abesinijo, na koje meji že čaka bivši abesinski cesar Haile Selassie.

Ameriška poročila pravijo, da so se začeli upirati v Abesiniji domačini, ki so že z nekaterih točk in utrjenih postojank pregnali zavojevalce. Prav tako se po istih poročilih upirajo tudi arabška plemena v severni Afriki. Abesince in Arabce so oborožili Angleži.

V Parizu vlada silno pomanjkanje hrane in kuriva. Francoska vlada se trudi, da bi temu odpravila. V Parizu živi poleg Nemcev še okrog tri milijone Francozov.

V Angliji se pečajo z mislijo, da bi poklicali k vojakom 16—18 letne mladeniče in jih dodelili letalstvu. Na ta način bi bilo prizadetih 700.000.

O novem proračunu Zedinjenih držav je izjavil senator Barkley, da je ta izdelek najmanj, kar morajo storiti Američani za svojo obrambo. Senator Connally je rekel, da je on za te dajatve, čeprav bi moral sledi srajco. Senator Starnes je poudaril glede proračuna prepričanje, da bo plačal ameriški narod z veseljem izdatke za svojo narodno obrambo.

Uradno poročila ruska agencija Tass z ozkron na pisanje inozemskih časopisov: Zveza sovjetskih republik ni dala nikakoli dovoljenja za prehod nemških čet iz Romunije skozi Bolgarijo, ker ni bila o tem niti vprašana. Prav tako niso nemške čete v Romuniji z vednostjo in v sporazumu z zvezo sovjetskih republik.

še bi se na duši in na telesu pogubil. Tako ne moreš več šaljivo živeti.

Ko uboga verna duša je stal pred njo, ona pa se je naglo obrnila in je odšla, ne da bi mu rekla še kako besedo. Z gorečimi očmi je gledal za njo, dokler jo je še mogel nagledati. Nikoli še se mu ni videla tako lepa kakor danes. Bila pa je čisto Nadvornikova: ponosna kakor njen oče in njen brat — ne, še bolj ponosna, še mnogo bolj ponosna. Zakaj ni vzela robca? Da, studi se ji. Noče se ga več dotakniti, ker ga je imel Judež v rokah. — Ko z nožem ga je rezalo v srce... Ljudje so eden kakor drugi, vsi so enaki. Vse mrzi. Ne, tega dekleta ne more mrzeti. To deklet je dobro. Temu dekletu bi se smililo, če bi se pogubil...

Počasi je šel po bregu dol proti domu. V duši pa mu je bil vihar.

3.

Prvo nedeljo v avgustu so igrali zopet Pasijon. Igra je ljudi pretresla, čeprav so jo že poznali in videli. Posebno prevzela jih je zopet Judeževa igra. Ko je Judež spoznal, kaj je storil, in je v svojem obupu tožil za klet nad svojo usodo, je ostalo redkokatero oko suho. Julka ga je gledala in poslušala ter se ni mogla ubraniti solz. Vedno in vedno ji je šumela v ušesih nesrečnega tožba: »Na vsem svetu nikogar, nikogar ni, da mene, nesrečnika, rešil bi.« Da, ni bilo dvoma, ta človek je igral samega

sebe, svoje življenje... Ko bi mu človek le mogel pomagati! Toda kdor se sam noče rešiti, temu ni mogoče pomagati.

Tudi Judež je bil ta dan in vse naslednje nemiren. Njegovemu bistremu očesu ni ušlo, da se je Julka pri njegovi igri jokala. To sočutje mu je delo dobro, najraje bi bil zavriskal ob mislih na njene solze. Z nepremagljivo silo ga je vleklo k dekletu. Ko bi se le en sam krat mogel z njo pogovoriti in se ji izpovedati! Premišljal je sem in tja in je zopet ujel priložnosti, ko je šla k živini na planino. Ko je proti koncu tedna nesla težek koš v hrib, je pohitel za njo in ji zaklical:

»Julka — počakaj malo — pusti me, da ti nesem koš! Samo do kraj lesa!«

Ustrašila se je, ko je spoznala njegov glas, se naglo zasukala, naslonila koš na rob poti in ga zavrnila:

»Ne, koša ne dam nikomur. Malo počila si bom, pa tebe ni treba zraven.«

»Saj imam jaz tudi pravico tu počivati!« je vzoril. Nekaj časa sta molčala, potem je dejal on prijazno:

»Ti si pri pasijonu bila. Kako pa se ti je zdelo?«

»Tako pa tako,« je odgovorila. »Ti si me s svojo igro prestrašil.«

»Zakaj?«

»Kakor si ti igral, to ni več igra, to je resnica.«

»Ali to ni prav?«

jem. Ko je pozimi postalo mrzlo in je zapadel sneg, je gozdar nekoga jutra slišal psa, kako veselo laja. Misli je, da je prišel kak prijatelj iz vasi. Moramo si misliti, kako veliko je bilo njegovo začudenje, ko je zagledal na dvorišču srno, kako se »pozdravlja« s psom, ta pa skače okoli nje in veselo maha z repom. Suzi je ostala vso zimo v gozdarjevi hiši, na pomlad pa je zopet odšla v gozd. Prihodnjo zimo se je zopet vrnila. Ko je letošnjo jesen začel pritiskati mrz, je zopet prišla, toda ne sama, temveč z dvema mladičema.

NEDELJO
v vsako hišo!

(Dalje sledi)

Dolgoletna krasilka črensovske cerkve umrla. V decembru je Vsemogočni poklical k sebi 60 letno pobožno ženo Katarino Kocet iz Trnja v Prekmurju, ki je deset let oskrbovala lepo črensovske cerkev s cvetjem. Posebno lepe rože je rada nosila na Marijin oltar. Bog ji naj bo za njena dobra dela usmiljen plačnik ter njeni duši da večni pokoj!

Mati soboškega g. kateheta umrla. Ni še dolgo, ko smo v Lendavi položili k večnemu počitku mater soboškega g. kateheta Stefana Horvat, ki je dočakala lepo starost 75 let. Naj počiva v miru, a užaloščenu sinu-duhovniku naše sožalje!

Zvest naročnik »Slov. gospodarja« umrl v Grižah v Savinjski dolini. Prvi dan letošnjega leta smo užaloščeni spremljali k večnemu počitku zvestega dolgoletnega naročnika »Slov. gospodarja« ter vnetega javnega delavca v naših vrstah posestnika Ivana Jurharja iz Zabukovca. Rajni je bil dober vinogradnik, sadjar, čebelar in hmeljar ter dober odbornik v vseh omenjenih strokovnih društvih. Svoje globoko versko prepričanje je vnesel v praktično življenje ter ostal vzoren fant do groba. Ne tujina, kjer je živel par let kot rudar, kakor tudi ne vihra svetovne vojne ga ni preusmerila na stranpota. Naše javno življenje je izgubilo z njim marijivega člana in odbornika, saj se je udeleževal v vseh naših prosvetnih in političnih društvih. Bil je tudi več let občinski odbornik. Kakor na videz trdi, je bil dobrega srca, saj je vaelej sodeloval in pomagal, kjer je uvidel potrebo. Da smo ga visoko cenili, je bila dokaz velika množica ljudi, ki ga je spremljala na njegovi zadnji poti. V cerkvi se je od rajnika poslovil g. župnik Kosi, na grobu pa njegov nečak bogoslovec g. Jurhar. Naj počiva v miru! — Užaloščenim naše sožalje!

Eden najboljših hmeljarjev je umrl na Vranškem. Takoj v začetku novega leta je neizprosna smrt posegla v vrste naših najboljših mož ter si izbrala za svojo prvo žrtev med moškimi v tem letu dobrega krščanskega moža in družinskega očeta Miha Vraniča iz Prekopa. Kako je bil rajni splošno priljubljen in obče spoštovan, je najlepše pokazal njegov pogreb, katerega so se udeležili njegovi številni sorodniki in prijatelji iz domače in sosedne župnije, ki so pretekli petek spremljali rajnika na njegovi zadnji zemeljski poti. Pokojni »gmajnski Valente« — tako so ga klicali po domače — je bil izredno delaven mož. To si opazil takoj, kakor hitro si prestopil prag njegovega doma in si ogledal njegovo gospodarstvo, ki je povsod razodevalo svojega vzornega gospodarja. Svoje gospodarstvo je vedno izpopolnjeval in ga moderniziral. Bil je priznan kot eden najboljših hmeljarjev, ki je imel vsako leto najlepši pridelek, po katerem so kupci prejšnja leta zelo radi povpraševali. Rad je tudi pomagal in delal pri ustanovah gospodarskega in kulturnega značaja. Bil je pri ustanovitvi tukajšnje hranilnice in posojilnice ter do svoje smrti njen odbornik. Katoliško prosvetno društvo je izgubilo z njim velikega dobrotnika, ki je zelo veliko pomagal pri gradnji Slomškovega prosvetnega doma. Prav tako so prekopski gasilci izgubili v njem dobrega podpornega člana, ki jim je pomagal pri zidavi gasilskega doma. Najhuje pa je seveda njegova smrt zadelo njegovo dobro ženo in tri otroke. Naj

jih tolaži zavest, da bo dobri Bog bogato poplačal rajnemu Mihi njegova dobra dela, saj je bilo njegovo življenjsko geslo: Moli in delaj! — Naj počiva v miru, žalujočim pa naše sožalje!

Hudo rano je z dr. Koroščevo smrtjo vsekala neizprosna bela žena vsej naši lepi domovini, je pa tudi v naši veliki župniji Šmarje pri Jelšah še ob zatonu starega leta zamahnila tako, da smo imeli za novo leto kar tri mrlice: v Šmarju gostilničarja Detičeka in nad 80 letno vdovo Wagner ter v Senovici preužitkarico Dečman. Malo pred temi pa je nanaglo umrl mali posestnik Jaka Krapovšek pod Sv. Rokom. Še eno uro pred smrtjo so ga videli na poti; ko pa je stopil v svoje hišico, mu je postalo slabo ter je umrl, preden so mu mogli podeliti sveto popotnico. Je pač posebno zadnja leta pretrpel veliko pomanjkanja in mu je menda zato prizanesla mučna bolezen. Vsem daj Bog večni pokoj!

Dopisi

Mežiška dolina

Libelice. (Božična obdaritev otrok.) Na števno je bila na ljudski šoli vsakoletna božičnica za obdaritev revnih otrok. Darove je prejelo vseh 112 šolobiskujučih otrok, v glavnem 17 parov čevljev, blago za zgornjo in spodnjo obleko ter izgotovljene komade oblačil. Obdaritev so izvedli krajevni šolski odbor, učiteljsvo in krajevni činitelji v lepi slogi. Da je naš kraj reven in neimovit, izkazuje dejstvo, da je vrgla domača zbirka kljub najboljši volji v denarju le 558 din, v naravi pa okoli 250 kg poljskih pridelkov v vrednosti 797 din, torej skupno 1355 din, kar dokazuje, da smo ali res revni, ali pa smo vajeni samo jemati. Otrokom so pripomogli k izgubi zunanjih znakov revščine zlasti banska uprava z blagom v vrednosti 580 din, tekstilna tvornica Ornik in Mitrovič v Meži, katera je sama oblekla 10 dečkov in 11 deklic z zgornjo in spodnjo obleko v skupni vrednosti 3660 din, podružnica CMD v Mariboru z blagom in obutvijo v vrednosti 2860 din, Združenje trgovcev v Celju z blagom v vrednosti 2200 din, ter podružnica Slovenske straže v Mariboru z blagom in obutvijo v vrednosti 1840 din. Dravo-

KOLENDAR »SLOV. GOSPODARJA« — RAZPRODAN!

S tem odgovarjamo vsem tistim, ki ga sedaj naročajo ali katerih naročilo nismo mogli več izvršiti. Ponatisnili koledarja ne bomo.

Da je bil naš žepni koledar tako hitro razprodan, je dokaz, kako je priljubljen v krogu naših naročnikov. Ako Bog da, bomo prihodnje leto istega več pripravili in ga še zboljšali.

TISKARNA SV. CIRILA

Ogljene ščetke

dobavlja najhitreje

za vse vrste električnih strojev in aparatov

Domača tvrdka

RUDOLF PASPA

Zagreb, Koturaška 69

Dva gospodarja umrla v Rajhenburgu. Pred kratkim smo pokopali dva vrla kmečka gospodarja Jožefa Glas in Antona Klavžer, oba iz Stolovnika pri Rajhenburgu. Bila sta dobra gospodarja in priljubljena, kar je pokazal njun pogreb. Naj jima sveti večna luč — preostanim pa naše sožalje!

Dravska dolina

Črneče pri Dravogradu. Bogato so bili obdarovani ob priliki božičnice otroci naše šole. Vsem darovalcem Bog obilno povrni! — Pri romarski cerkvi sv. Križa je v preteklem letu opravilo 26 gg. duhovnikov 196 sv. maš, 23 romarskih pridig, obhajancev je bilo 3800.

Št. Janž pri Dravogradu. Če gre popotnik skozi našo vas, vidi na levi strani v sredi vasi na lepi, enonadstropni hiši spominsko ploščo, ki je sedaj obdana z vencem in žalnim trakom. Nehote mu pride v spomin, ko zagleda ploščo in zgodovinsko letnico na njej, da je tukaj na belo nedeljo, dne 8. aprila 1917, bil velik narodni tabor z več tisoč udeleženci od vseh strani naše slovenske domovine. Tabor je priredil veliki državnik, blagopokojni g. dr. Anton Korošec. Na tem taboru, katerega je vodil takratni župan g. Barth, so položili temelje jugoslovanske državi. Spominjamo se smrti našega voditelja, zato je tudi spominska plošča na Jurjevi hiši žalno okrašena v spomin na dr. Korošca. Lestniku hiše izrekamo zato najprisrčnejšo zahvalo za to, kar je storil v spomin na velikega pokojnika. — Letošnja zima obeta, da bo huda. Bo kakor lanska. Bog nas varuj! Mrza smo se že v decembru dosti naučili. Snega bo pa tudi dovolj. Selovčani, zdaj ga pa imamo, ko smo tako vpili po njem! Za vožnjo zdaj bo za silo. Prej je bil povsod, kjer je bila le kakšna mlakuza, sam led, da je komaj človek prišel s hribov v dolino, z živino pa sploh ni bilo mogoče. — Za novo leto želimo našemu dobremu g. župniku, da bi kmalu ozdravil. Dušno pastirstvo oskrbuje gospod od Sv. Petra na Kronske gori.

Ptičja vojska. V Washingtonu so začeli s pravcato vojno proti komom, ki so se tako razmnožili, da so mestu skrajno nadležni, če že ne nevarni. Ko se je to razvedelo po Ameriki, so se takoj začeli po listih pojavljati glasovi o človeški nevhvalečnosti. Ko je 1. 1890. japonska gosienica začela uničevati vso zelenjavo in sploh rastlinstvo okoli Washingtona, je občinski odbor sklenil, da bodo pripeljali iz Evrope nekaj kosov. V dveh do treh letih je nekaj sto kosov očistilo Washington nevarnih in gnusnih gosenic. Pozneje pa so se kosi množili in niso ostali samo po vrtovih in parkih, temveč so se naselili tudi po strehah na mestnih hišah. Vsi poskušajo, prepočiti ptice na polja in v gozdove,

Januš Golec:

Hči mariborskega mestnega sodnika

Ljudska povest iz junaške dobe obrambe Maribora pred Turki leta 1532.

Ker je bil zaročenec v najlepših moških ter že preudarnih letih, je pretehtal poleg srčne strani bodoče ženinke nehoti tudi premoženjsko. Moral si je priznati: nebesa so ga za dolgoletni trud v obrambo domovine oblagodarila z najboljšim ženskim bitjem, ki bo prineslo v zakon poleg ljubezni tudi najtrdnjejši podpornik družinske sreče — premoženje za udobno skupno življenje.

Če je postal tast iz preprostega »landsknehta« in stotnika ugleden mestni sodnik in poveljnik, zakaj bi ne prevzel za njim iste časti ter odločilnega mesta on — šef generalnega štaba graničarske vojske!

Janezu se je smehljala sreča obetajoča prihodnost, katero je bilo treba samo utrgati kot zrelo zlato jabolko in začeti po odbitem turškem napadu novo, stalno ter mirno družinsko življenje.

Medtem ko se je predajal osrečeni Janez vživanju raja zaročenca, je na ves svet se hudojuči uskok Pero popival na smrt po tedaj že številnih mariborskih krémah, katere so slovele po zapeljivi vinski kapljici iz bližnjih

2 Pekar, okolice Kamnice, Sv. Petra in Slovenskih goric. Iz robanjanja ter psokv v okajenem stanju se je dalo razbrati, da uskoka nekaj teži in da hoče to notranje obteženje odplaviti z vinom ter zabavljanjem nad prebridko usodo uskoškega graničarja.

Po dveh dneh je bilo treba zapustiti zlato nevesto in mariborske pivnice ter zaključiti poslanstvo z obiskom in pogledom tedaj v tabor spremenjene Ptujске gore.

Janez in Pero sta krenila na konjih iz Maribora preko dravskega mostu na ravno Dravsko polje, po katerem se je jezdilo kakor po mehki preprogi. Med ježo se je sprehajal zaročenec v mislih okrog izvoljenke, graničar pa je tuhtal, kako bi sunil tovariša iz sedla sreče.

Začel je hvaliti Kunigundo in namigavati, kako je škoda, da je padla zaroka ravno v čas, ko se obeta z vso sigurnostjo eden največjih turških vpadov. Bogznaj koliko tisoč in tisoč neverne druhal se bo razlilo po teh lepih krajih, kjer bodo v največji nevarnosti ljudje in naselja.

Z mogočnim, glasno poudarjenim vprašanjem je zvalil sojezdca iz ljubezenskih sanjarij in mu zaklical:

»Komu grozi pri mohamedanskih obiskih največje gorje?«

Ker ni odgovoril Janez, je pojasnjeval Pero lastno vprašanje z razlago:

»Nedolžnemu dekljkemu svetu! Eno ali oboje od